

ER DET UMAKEN VERD?

Ved den festmiddagen T.T. ga på Gjevilvasshytta for Turistlandsmøtets deltakere holdt formannen i T.T., Reidar Jørgensen, denne talen:

Kjære venner. Juni er landsmøtenes tid, ikke minst i Trondheim. Folk av samme yrke, med felles interesser og hobbyer møtes, tar tilbakeblikk, drøfter fremtiden, velger, samtaler, spiser, drikker og hygger seg i to-tre dager.

For utenforstående vil vel dette landsmøtet som vi nå avvikler, fortone seg som alle andre landsmøter som omtales i presse og radio, men uten forkleinelse for noen av de andre, vover jeg å påstå at en slik samling av liketille, åpne, reale, positive og hyggelige mennesker, — det finnes ikke på noen andre landsmøter. Her er det fjellfolket som møtes, de som er glade i fjellet, som drages til fjellet og som er preget av den renslige, friske og samfølelsens ånd som fjellet og livet der skaper.

Det som attpå til binder oss sammen i kveld er at denne kjærligheten til fjellet og naturen er så sterk at den inspirerer oss til å bruke mesteparten av vår fritid i arbeidet med å lokke stadig større skarer til fjells.

Selv om dette arbeidet for oss alle er tidkrevende, til dels både anstrengende og problematisk, ikke uten skuffelser, så er det for oss alle *lystbetonet*. Vi arbeider blant likesinnede, vi stimulerer hverandre gjensidig, vi får i embeds medfør hyggelige turer til fjells, og får — som i kveld — hyggelige stunder av selskapielig art på kjøpet.

Vi skal imidlertid være oppmerksom på at denne hobbyen vår — for ikke heller si lidenskapen — trekker ganske store vekslers på hverdagens familieliv. Det medfører en ekstra belastning på hustruen, og det er derfor en spesiell glede at vi ihvertfall har noen av våre stakkars forsømte hustruer til stede. Indirekte — og for manges vedkommende ganske direkte — yter de sin store innsats for vår felles sak. På den måten er vi i kveld i samme båt alle sammen, og det kan være naturlig å stille spørsmålet:

Er all den tiden som «vi kaster bort» på Turistforeningsarbeidet umaken verd?

Svaret kan ikke bli annet enn et ubetinget ja. Og jeg tror at slik som fremtiden fortøner seg for oss vil kravene til frivillig innsats for å trekke folk til fjells øke i betydelig grad.

I vinter festet jeg meg ved en overskrift i en Trondheimsavis «Presten eller legen?» Det var biskop Fjellbu som i et foredrag behandlet et problem som angår oss alle: *Nervene våre*.

Det er dessverre et ubestridelig faktum at vårt samfunn i dag blir påtvunget en livsform som betyr en langt sterkere påkjenning på våre nerver enn i tidligere tider, og vi sitter med en beklemmende følelse av maktesløshet når det gjelder å avdempe det kvelertak vår tids teknikk og samfunnsformer tar på vårt opprinnelige enkle og naturlige liv i pakt med Guds vidunderlige og mangfoldige natur.

Jeg har inntrykk av at hvert skritt vi tar fremover i den moderne teknikk fjerner oss tilsvarende fra det enkle, harmoniske, rolige liv i pakt med naturen.

I forbindelse med min stilling som rektor, får jeg rett som det er et ganske intimt innblikk i mange familiers liv og levnet, og gang på gang viser det seg at mors eller fars nervøsitet og slitte nerver skaper vansker og daglige plager som må betegnes som meget alvorlige. For det første kompliserer det unødig livet for den enkelte, for det andre betyr det en plage for de nærmeste i familien, og for det tredje hemmer det arbeidet blant kolleger på arbeidsplassen, og på den måten blir hele samfunnet skadelidende.

Ikke å undres over at dette samfunnsproblem opptar prester, leger og psykologer og at disse etter evne søker å hjelpe og bøte på skadene.

I dette arbeidet tror jeg Turistforeningene betyr en meget viktig faktor, og en faktor som langt fra er nok påaktet. Når det gjelder det rent legemlige og fysiske utbytte av fjellturen så ligger dette så klart i dagen at det ikke er nødvendig med dypere begrunnelse. Når det gjelder det *psykiske* utbytte av fjellturen, ser jeg det slik at hver eneste dag du tilbringer i fjellet legger et ekstra *slitebelegg* på tynnslitte nerver. Skjønnheten i fjellet, harmonien i fjellet, folket du treffer i fjellet, innlevelsen i naturen, alle disse nevnte og unevnte faktorer gjør sitt til å skape ordnede forhold i vårt kompliserte nervesystem, — til å skape fred, ro, balanse og velvære i sinnet.

Vel er det så at presten kan hjelpe noen, leger og psykologer andre, men jeg har den absolutte tro at vi med våre fjell, breer, daler, vatn, elver, med dyrelivet og blomstene, med hytter og kjoer, med våre vardete stier og klopper og heisestoler kan hjelpe de aller fleste — og yte *vesentlig* hjelp.

Sunnhet i kroppen og sunne, sterke nerver skaper god helse i vårt folk, og god helse i folket skaper større lykke i samfunnet og større arbeidsytelse.

Derfor kan vi trygt svare Ja på spørsmålet om innsatsen er umaken verd, derfor fortsetter vi arbeidet vårt fordi vi vet at plattformen vi står på er grunn solid. Hvert et tak vi tar avlaster litt vår sosiale samvittighet.

For vårt vedkommende vinker ikke store belønninger i det fjerne. Takken får vi hver gang vi på vår tur møter smilende og glade ansikter og når vi ved peisen om kvelden lytter til humørfylte mennesker som beretter om hyggelige opplevelser i fjellet.

Innen alle bevegelser blir det slik at enkelte ved sin innsats rager opp over andre. Og når vi nå skal drikke en skål sammen for det arbeide vi alle har så kjært, er det naturlig å be folk som ved en innsats utover det vanlige har betydd meget for fjellvandringen i Norge. Trondhjems Turistforening vil i all beskjedenhet be om å få benytte anledningen til å effektivere en styrebeslutning som ble fattet i april måned, nemlig å tildele vår forenings hederstegn til Edvard Løchen og Andreas Backer. Vi drikker to skåler, begge er for fjellvandrerens sak — den ene retter vi til Løchen og den andre til Backer.